

Sygn. akt III CZ 17/06

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J.P.

przy uczestnictwie S.D., B.D., K.Ż., F.D., T.M. i M.K.

o ustanowienie drogi koniecznej,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 12 kwietnia 2006 r.,

zażalenia uczestników S.D. i B.D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w N. odrzucił kasację uczestników postępowania S.D. i B.D. od postanowienia tego Sądu z dnia 15 września 2005 r. wskazując, że właściwym środkiem zaskarżenia tego orzeczenia jest skarga kasacyjna, a nie kasacja. Przyjął ponadto, że nawet gdyby wadliwość powyższą uznać za nieistotną i potraktować wniesiony środek zaskarżenia jako skargę kasacyjną, to podlegałaby ona odrzuceniu z uwagi na niespełnienie wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3.k.p.c. Skarżący zaniechali bowiem sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i przytoczenia jego uzasadnienia.

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący kwestionowali ocenę Sądu Okręgowego dyskwalifikująca wniesiony przez nich środek zaskarżenia. Podnieśli przy tym, że samo tylko błędne nazwanie tego środka, który spełnia wszystkie inne stawiane mu wymagania, nie uzasadnia jego odrzucenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która weszła w życie w dniu 6 lutego 2005 r., w kodeksie postępowania cywilnego uchylono m.in. przepisy o kasacji (art. 392 i nast. k.p.c.). Jednocześnie ustawodawca ustanowił nowy środek zaskarżania prawomocnych orzeczeń - skargę kasacyjną, unormowaną w art. 398¹ i nast. k.p.c. Zgodnie z art. 3 powołanej ustawy, przepisy o skardze kasacyjnej stosuje się do orzeczeń sądów drugiej instancji, wymienionych w art. 398¹ i 519¹ k.p.c., które zostały wydane począwszy od dnia 6 lutego 2005 r.

Postanowienie Sądu Okręgowego w N., zaskarżone do Sądu Najwyższego przez uczestników postępowania S.D. i B.D., wydane zostało w dniu 15 września 2005 r., a zatem mają do niego zastosowanie przepisy nowe. W tej sytuacji

właściwym środkiem zaskarżenia - co trafnie dostrzegł Sąd Okręgowy - była skarga kasacyjna, a nie kasacja, którą wnieśli uczestnicy postępowania.

Zgodzić się trzeba z zapatrywaniem skarżących, że nazwanie środka zaskarżenia wniesionego od orzeczenia sądu drugiej instancji „kasacją”, zamiast prawidłowo - „skarga kasacyjną” nie jest wadą usprawiedliwiająca jego odrzucenie, jeśli spełnia on wszystkie inne stawiane mu wymagania. Sąd Okręgowy uznał jednak, że wniesiony przez skarżących błędnie oznaczony środek zaskarżenia nie zawiera elementu konstrukcyjnego skargi kasacyjnej w postaci wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienia. Kwestionując tę ocenę skarżący podnieśli, że wymaganie powyższe zostało spełnione poprzez wyraźne powołanie się na nieważność postępowania wynikającą z przyczyn określonych w pkt 3 i 5 art. 379 k.p.c.

Odnosząc się do tego zarzutu stwierdzić należy, że nie zasługuje on na uwzględnienie. Wprawdzie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią odrębny element budowy tego środka zaskarżenia, jednakże w razie podniesienia przez skarżącego nieważności postępowania istotne warunki skargi kasacyjnej co do podstawy i co do uzasadnienia konieczności jej przyjęcia pokrywają się (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2002 r., II CZ 139/01, niepubl.). Skarżący nie wyodrębnili w osobnym wywodzie tego elementu konstrukcyjnego skargi. Rzecz jednak w tym że podnosząc zarzut nieważności postępowania ograniczyli się do wymienienia przepisów art. 379 pkt 3 i 5 k.p.c. oraz wskazania - bez żadnego rozwinięcia - że Sąd Okręgowy dokonując z naruszeniem zasad postępowania dowodowego ustaleń faktycznych odmiennych od przyjętych przez sąd pierwszej instancji pozbawił ich możliwości obrony, zaś orzekając w przedmiotowej sprawie nie uwzględnił wcześniejszego postępowania w sprawie [...] „w przedmiocie zasiedzenia służebności”. Nawet bez głębszej analizy stwierdzić należy wadliwość tak skonstruowanej podstawy kasacyjnej polegającą na zupełnej nieadekwatności okoliczności przytoczonych w uzasadnieniu zarzutu pozbawienia skarżących prawa obrony swych praw oraz w istocie braku ich wskazania co do przyczyny nieważności przewidzianej w art. 379 pkt 3 k.p.c. Już tylko na marginesie wskazać należy, iż sygnaturę [...] nadano rozpoznawanej sprawie w sądzie pierwszej instancji. W takiej sytuacji nawet przytoczona przez

skarżących podstawa kasacyjna nie stanowi właściwego punktu odniesienia do dokonania oceny istnienia wskazywanej przesłanki, mogącej usprawiedliwiać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co uniemożliwia dokonanie tzw. przedsądu. Występowania takiej przesłanki nie może uzasadniać powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek okoliczności, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ani powtórzenie, czy też wymienienie tylko przepisu ustawy.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.